

РЕШЕНИЕ

№ 10715

гр. София, 27.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **12382** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мариета Райкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба на К. Н. Н., чрез адв. М. Б. срещу Решение № 4916 от 10.11.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 105 състав, по н.а.х. дело № 6517/2024г., с което е потвърдено наказателно постановление № 23-4332-034027/29.02.2024г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на жалбоподателката са наложени административни наказания-„глоба“ в размер на 750 лв. и „лишаване от право на управление на МПС“ за срок от три месеца на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуален закон. Твърди се, че в съдебното решение не са обсъдени всички доказателства; не е безспорно доказано управлението от касатора на МПС, тъй като в декларацията по чл. 188 от ЗДвП е посочена различна дата от тази на извършеното нарушение. Според касатора наказателното постановление е издадено след срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, което представлява съществено процесуално нарушение. Моли се за отмяна на въззивното решение и издаденото наказателно постановление. Претендират се разноски.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът – началник сектор, отдел „Пътна полиция“ при СДВР чрез юрк. М. оспорва жалбата. Претендира разноски заюрисконсултско възнаграждение.

Прокуратурата на Р България, представлявана от прокурор М. Софийска градска прокуратура, счита касационната жалба за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна.

С наказателно постановление № 23-4332-034027/29.02.2024г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, на К. Н. Н. са наложени административни наказания: „глоба“ в размер на 750 лв. и „лишаване от право на управление на МПС“ за срок от три месеца на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

С процесния съдебен акт въпросното наказателно постановление- № 23-4332-034027/29.02.2024г., е потвърдено.

За да достигне до този правен резултат решаващият състав е приел, че актът за установяване на административно нарушение (АУАН) и наказателното постановление (НП) са издадени от компетентни органи, при спазване на изискванията за тяхната форма и съдържание. Счел е, че е налице пълно съответствие между словесното описание на релевантната фактическа обстановка в акта и възприетата правна квалификация. Мотивирал се е, че са спазени сроковете по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, тъй като едва след призоваване на собственика на МПС и предявяването на декларация по чл. 188 от ЗДвП, може да бъде установен нарушителят, доколкото собственикът може да посочи друго лице, на което е предоставил владението на автомобила на процесната дата. Посочил е, че протоколът за използване на АТСС потвърждава отразеното в АУАН и НП място на извършване на нарушението.

Настоящият касационен състав намира, че решението е постановено при съобразяване на процесуалните правила и в съответствие с материалния закон.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя за неспазване на давностния срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН при съставяне на АУАН. Срокът по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН е приложим единствено при условие, че самоличността на извършителя на нарушението е установена, а в случая това не е така, тъй като по същността си при установяване на нарушения от видео-радарни системи за наблюдение, авторството на нарушението се предполага от закона и се придава на собственика на МПС до изпълнение на предвидената в закона процедура за посочване на действителния нарушител. Съобразно нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява МПС или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. В случая, доколкото санкционната разпоредба на чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП предвижда за превишаване над 50 км/ч – глоба 700 лв. и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 км/ч превишаване над 50 км/ч глобата се увеличава с 50 лв., наложената на касатора глоба е в размер на 750 лв., за превишението с 68 км/ч. и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство. Не може да бъде съставен електронен фиш и автоматично

да се ангажира отговорността на собственика на автомобила, поради което следва да бъде установен именно водачът, извършил нарушението. Откриването на нарушителя означава установяване и индивидуализиране на физическото лице, извършило административното нарушение; нарушителят е открит в деня когато е попълнена декларацията по чл. 188, ал. 1 от ЗДвП от собственика на автомобила – 09.08.2023г., с която същият признава действието – управлението на МПС и от този момент контролните органи са били наясно със самоличността на водача. АУАН е съставен на 01.11.2023г., следователно и двата срока по чл. 34 от ЗАНН за образуване на административнонаказателното производство са спазени и не е налице процесуално нарушение.

Настоящият касационен състав споделя и изводите на СРС, че приложеният снимков материал е с валидно доказателствено значение. В този снимков материал са посочени дата, час, измерена скорост, ограничение на скоростта и колко е превишението, както и координати, посочен е номер на клипа и модел и номер на АТСС, индивидуализирано е в достатъчна степен МПС-то, което според административното обвинение е именно притежаваният от касатора лек автомобил. Неоснователно е възражението на касатора, че не е установено безспорно авторството. Съгласно чл. 188, ал. 1, когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. В случая в приложената по делото декларация от 09.08.2023г не се сочи различно лице да е управлявало лекия автомобил.

Съгласно приложимата норма на чл. 189, ал. 2 ЗДвП. редовно съставеният АУАН има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай, актосъставителят и нарушителят, посочен в АУАН са се подписали под съдържащите се в него констатации относно фактическата обстановка при извършване на нарушението. Нито към момента на съставяне на АУАН, нито в предвидения от закона срок посоченият като нарушител и собственик К. Н. не е възразил срещу съдържащите се в акта фактически констатации. Установеното в АУАН, относно извършване на деянието, съставляващо административното нарушение е оспорено в съдебната фаза на производството. В случая съдът правилно е кредитирал писмените доказателства, доколкото собственикът в своите възражения не е посочил друг водач на автомобила, както и като е могъл, не е установил друго лице, управлявало автомобила чрез изискващата се декларация по чл. 188 от ЗДвП.

Изводите на въззивната инстанция и на административнонаказващия орган относно установеното авторство са правилни, почиващи на надлежно събрани, обсъдени и кредитирани доказателства. Не са налице твърдените касационни основания, поради което обжалваното решение като постановено в съответствие и при правилно приложение на закона, следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК вр. чл.63д, ал. 1 и ал.4 от ЗАНН в полза на ответника по касация следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за осъщественото процесуално представителство в касационното производство, чийто размер, съгласно чл.63д, ал. 5 от ЗАНН и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във вр. с чл.63, ал.1 ЗАНН,

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, XXVI касационен състав,
РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 4916 от 10.11.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН
СЪД, Наказателно отделение, 105 състав, по н.а.х. дело № 6517/2024г.

ОСЪЖДА К. Н. Н. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи 100 /сто/
лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.